

Diderichsen: De gældende lempelses- og undtagelsesbestemmelser for alvorligt gangbesværede motorførere vedrørende parkering af motorkøretøjer, navnlig i København, svarer vel ganske godt til en tidligere situation, da spørgsmålet om motorisering af invaliderede med henblik på opretholdelse og udøvelse af deres erhverv endnu befandt sig på begyndelsesstadiet. Med den stærke forøgelse, såvel af den almindelige bilpark som af antallet af invalidevogne, der siden har fundet sted, må det vistnok erkendes, at de gældende regler trænger til en revision, som tager sigte på at tilpasse — og det vil altså sige udvide — lempelsesbestemmelserne, således at de kommer til at svare til de faktiske forhold.

I revalideringslovens forstand er bilen for de alvorligt gangbesværede et ortopædisk hjælpemiddel — en såkaldt protese — som skal tjene til at sætte den invaliderede i stand til at opretholde en normal indtjeningsevne. Det må derfor være naturligt, at vedkommende kan benytte bilen i alle de dagliglivets situationer, hvor benyttelse af bilen er nødvendig, uden at blive hæmmet af alt for snævre lempelsesbestemmelser.

Hvad angår parkering i længere tid, synes markeringen af gule felter ikke tilstrækkelig effektiv, hvorfor man burde opstille skilte, der tydeligt reserverede pladsen for invalidevogne. Man kunne måske forbeholde nogle parkometerpladser for invalidevogne uden afgift.

Hvad angår reglen om kortvarig parkering, trænges der måske til en udvidelse af dette begreb, da det ikke rigtig dækker alle, eller blot en del af, de praktiske situationer, som forekommer i det daglige liv, f. eks. lægebesøg eller besøg hos en damefrisør, eller hvad det nu kan være, som ikke kan falde ind under det kortvarige. I Odense har man mig bekendt på skiltene med stopforbud tilføjet en efterskrift, som lyder: undtagen for invalidevogne. Det kunne man måske også gøre her i København.

Jeg beder altså ministeren om velvilligt at overveje yderligere og hensigtsmæssige lempelser på dette for de invaliderede så vigtige område.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Som det fremgår af spørgsmålet, har justits-

ministeriet allerede for mange år siden været opmærksom på de invalides særlige parkeringsproblemer og i et cirkulære af 1. november 1954 henstillet til politiet, at der ikke rejses tiltale mod alvorligt gangbesværede motorførere for kortvarig parkering i strid med forbud, når parkeringen har været begrundet i nødvendigt ærinde i nærliggende butik, kontor el. lign. — herunder falder altså også besøg hos lægen, frisøren osv. Parkering må dog ikke finde sted, hvor det i henhold til færdselsloven er forbudt at parkere, og parkering tolereres heller ikke på steder, hvor der ved skiltning er indført totalt stopforbud. Såfremt en gangbesværet ønsker adgang til parkering i længere tid, skal der træffes en særlig aftale med politiet, men det er der altså på den anden side også adgang til.

I København, hvor kampen om parkeringspladserne er særlig stor, har politiet i tilslutning til ministeriets cirkulære opstillet supplerende retningslinjer for, i hvilke tilfælde invaliders parkering i strid med reglerne tolereres. Jeg kan i denne forbindelse fremhæve, at man ved håndhævelsen af 1 times parkeringen ikke skrider ind over for invalidevogne, når parkeringen har været begrundet i et af de forhold, jeg nævnte før.

Jeg kan yderligere nævne, at man i København har afmærket særlige parkeringsbåse til ca. 200 svært invaliderede, og om administrationen af denne ordning kan jeg oplyse, at politiet i hvert enkelt tilfælde forhandler med motorudvalget for invaliderede, der er oprettet af en række invalideorganisationer. Tilladelserne gives til svært invaliderede, almindeligvis dog kun til alvorligt gangbesværede.

Hvis hr. Diderichsen tænker på muligheden for at reservere endnu flere særlige båse til invaliderede — det forstod jeg var tanken — er jeg bange for, at det vil være vanskeligt at følge med ret langt, uanset hvor god viljen ellers måtte være, og den er virkelig god. Det er jo desværre sådan, at et ønske om reservering af særlig bås netop må være størst på steder med særlige parkingsvanskeligheder, og hvor netop hensynet til andre trafikanter taler mest imod at indrømme særstilling.

Det er en selvfølge, at man bør strække sig længst muligt for at hjælpe invaliderede, men det er nu engang sådan, at de faktiske